

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 94/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného CORVIN LEGAL s. r. o., Skladná 1A, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8T/4/2025 z 12. februára 2025 a proti oznámeniu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. S-MSSR-008316/2025 z 10. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. januára 2026 a doplnenou 26. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva byť stíhaný zákonným spôsobom podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva odopriet' vypovedať podľa čl. 47 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu a porušenia práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy oznámením ministerstva spravodlivosti. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok a oznámenie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8T/4/2025 z 12. februára 2025 schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi Okresnou prokuratúrou Michalovce a sťažovateľom, na základe čoho bol

sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona a bol odsúdený na peňažný trest 2 000 eur. V prípade, ak by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, bol mu uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

3. Sťažovateľ podal 3. septembra 2025 ministrovi spravodlivosti podnet na podanie dovolania proti rozsudku okresného súdu podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku. O vybavení podnetu bol vyrozumený oznámením ministerstva spravodlivosti z 10. novembra 2025, z ktorého vyplynulo, že podnet bol odložený. Ministerstvo spravodlivosti v oznámení uviedlo, že sťažovateľ v podnete primárne namieta nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zastavení vozidla, ako aj pri výzve na vydanie vecí a pri samotnom úkone vydania vecí, a to s ohľadom na nesprávnosť vykonaného poučenia. Námietky vo vzťahu k nezákonnému zákroku a zaisteniu drogy je však možné subsumovať pod dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. V prípade, ak by došlo k nezákonnosti poučenia vo vzťahu k výzve na vydanie vecí, resp. pri úkone vydania vecí pochádzajúcej z trestnej činnosti, nejde o porušenie práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], ale toto právo je konzumované práve v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a teda ide o získanie dôkazu nezákonným spôsobom. Po preskúmaní obsahu spisového materiálu nebolo vo veci zistené porušenie zákona namietané v podnete.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta, že ministerstvo interpretovalo podnet nesprávne. Sťažovateľ totiž v podnete argumentoval, že postupu podľa § 89a Trestného poriadku predchádzalo právnou úpravou nepredpokladané a neregulované dopytovanie na prítomnosť psychotropných a omamných látok. Až po tom, keď sťažovateľ odpovedal na tento dopyt kladne, policajná hliadka pristúpila k poučeniu sťažovateľa a vyzvala ho na vydanie vecí. Poučovacia povinnosť bola realizovaná v rozpore so zákonom, keď samotnému poučeniu predchádzal neformálny dopyt na prítomnosť omamných a psychotropných látok. Ministerstvo dospelo k nesprávnemu záveru, že dodržiavaním zásady zákazu sebaobviňovania je aj situácia, keď dôjde k poučeniu v nerelevantnom čase. Nadväzne na to ministerstvo nesprávne konštatovalo, že porušenie poučovacej povinnosti o zákaze sebaobviňovania nie je súčasťou obhajobných práv sťažovateľa. V prípade sťažovateľa došlo k porušeniu zásady zákazu sebaobviňovania, pričom zásada zákazu sebaobviňovania je súčasťou práva na obhajobu. Z uvedeného dôvodu bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a teda boli splnené dôvody na podanie dovolania ministrom spravodlivosti. Sťažovateľ nebol v žiadnom rozsahu poučený o tom, aké práva mu priznáva právna úprava od momentu nadobudnutia postavenia podozrivej osoby, poučovacia povinnosť mala byť zrealizovaná aj v rozsahu § 33b ods. 1 Trestného poriadku. Ministerstvo sa s podnetom nevyrovnalo dôsledne.

5. Rozsudok okresného súdu, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, je nezákonný, okresný súd nepostupoval v súlade s § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Dohodu o vine treste mal odmietnuť, pretože jej podkladom sú procesné pochybenia spočívajúce v tom, že a) trestné stíhanie ako celok bolo nezákonné pre absenciu zákonného dôvodu na začatie trestného stíhania (motívom policajnej hliadky pre vykonanie služobného zákroku bola výlučne jej vedomosť o trestnej

minulosti sťažovateľa), b) nedôsledným uplatňovaním zásady zákazu sebaobviňovania bol nezákonne získaný dôkaz, c) nebola realizovaná poučovacia povinnosť o právach sťažovateľa ako podozrivej osoby, d) konanie ako celok je poznačené vylúčením uplatnenia doktríny plodov otráveného stromu. Okresný súd opomenul prihliadnuť na významné a zjavné procesné pochybenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 1 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu:

6. Podľa § 55 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 1 alebo § 142 ods. 1.

7. Podľa § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno ústavnú sťažnosť podľa odseku 1 neodmietnuť.

8. Sťažovateľ tým, že uzavrel dohodu o vine a treste a na verejnom zasadnutí okresného súdu na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku odpovedal kladne, sám sa zbavil možnosti vyčerpať účinné prostriedky nápravy proti rozsudku okresného súdu v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Proti rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, totiž obvinený nemôže podať odvolanie a ani dovolanie [dovolanie proti prvostupňovému rozsudku je v zmysle § 334 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 369 ods. 1 a 2 Trestného poriadku oprávnený podať iba minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku alebo § 371 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku].

9. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v danom prípade nezhliadol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pre ktoré by bolo možné ústavnú sťažnosť neodmietnuť.

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy oznámením ministerstva spravodlivosti:

10. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietke sťažovateľa, že ministerstvo spravodlivosti nesprávne vyhodnotilo jeho podnet na podanie dovolania. Podľa názoru sťažovateľa došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu na základe nesprávneho poučenia, resp. absentujúceho poučenia orgánmi činnými v trestnom konaní. Záver ministerstva spravodlivosti o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemá objektívny a spravodlivý podklad.

11. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010). Tomu treba rozumieť tak, že podanie podnetu nezakladá právo podnecovateľa, aby minister spravodlivosti podal dovolanie, a teda takýto nárok, resp. očakávanie nemôže tvoriť súčasť rozsahu základného práva na inú právnu ochranu.

13. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo v intenciách naplnenia čl. 46 ods. 1 ústavy len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitráry alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010, III. ÚS 365/2018).

14. Pokiaľ ide o rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2011 zo 6. marca 2012, na ktoré poukazuje sťažovateľ, ústavný súd konštatuje, že išlo o ojedinelé vybočenie z konštantnej judikatúry ústavného súdu, ktorého relevanciu nasledujúca rozhodovacia činnosť ústavného súdu nepotvrdila, práve naopak, zotrvala na svojom predchádzajúcom stanovisku (pozri napr. II. ÚS 438/2018, II. ÚS 493/2016, I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012).

15. Vychádzajúc zo záverov uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti oznámeniu ministerstva spravodlivosti ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu